

4 Ιανουαρίου 2018

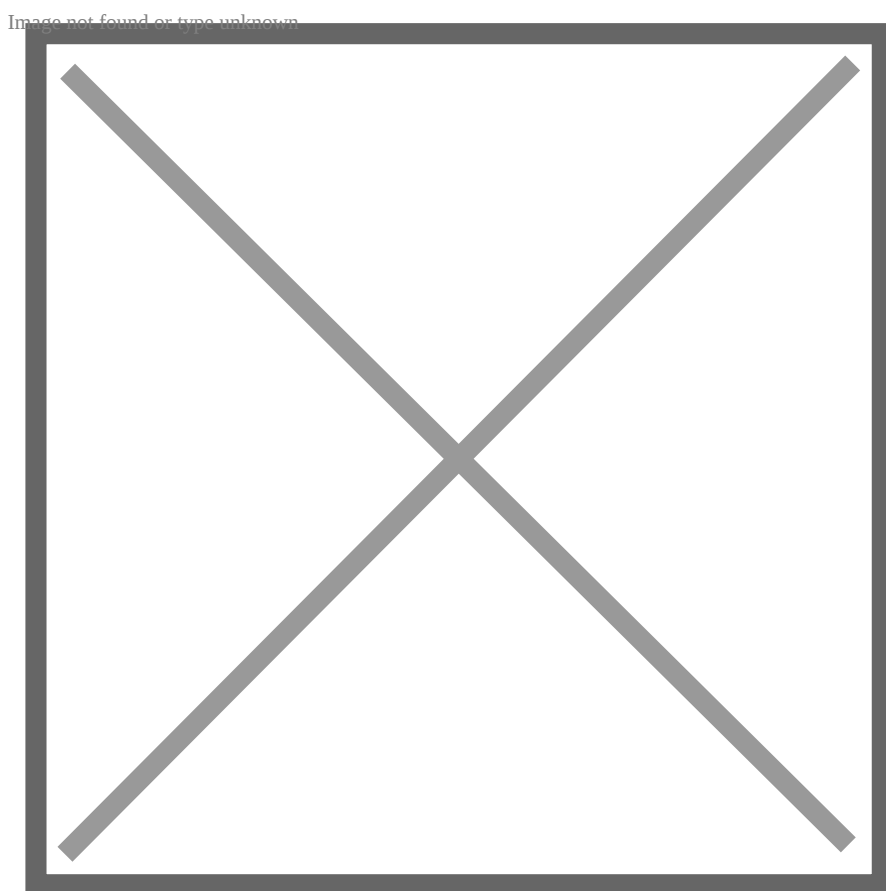
Το κάλλος της κτίσεως στους χριστουγεννιάτικους ύμνους (Πρωτοπρ. Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης, Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.)

[/ Πεμπτουσία](#)

«Ουρανοί αγαλλιόσθε· σκιρτήσατε τα όρη, Χριστού γεννηθέντος»

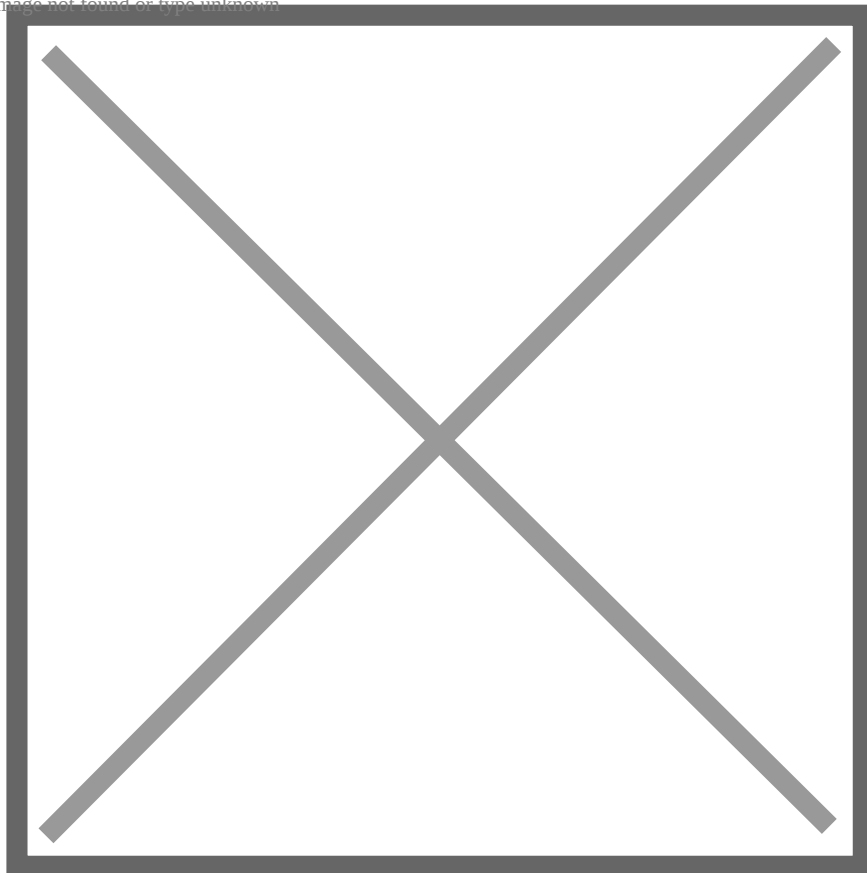
α) Στην εκκλησιαστική υμνογραφία, που στην ουσία α-ποτελεί υπο-μνη--μα-τισμό του βιβλικού μηνύματος για τη σωτηρία του κόσμου, με ποι-η-τικό και γλαφυρό τρόπο πε-ρι-γράφεται το κάλλος της κτί-σεως και η συμμετοχή της σε όλα τα θαυμαστά γεγονότα της θείας ενανθρώπησης. Το φυσικό πε--ριβάλ-λον υπάρχει για τον άνθρωπο και ανάγει στο Δη-μιουργό. «Οι ουρανοί διηγούνται δό-ξαν Θεού ποίησιν δε χειρών αυτού αναγ-γέλ-λει το στε-ρέω-μα» (Ψαλμ. 18,1), γράφει ο ψαλμωδός, ενώ ο νομπελίστας ποιητής Ο-δυ-σσίας Ελύτης γράφει για τον «Ποιητή των νεφών και των κυμάτων που κοιμάται μέσα μας» (΄Αξιον Εστι, Τα πάθη, Ανάγνωσμα β΄, στ΄).

β) Όμως, για να γίνει αναγωγή από το αισθητό κάλλος των κτισμάτων στον «Ωραίον κάλ--λει παρά τους υιούς των ανθρώπων» (Ψαλμ. 44,3), από την ομορφιά της δη-μιουργίας στον Κτί-στη και Δημιουργό των απάντων, για να ξυπνήσει ο «κατ' ει-κό-να Θεού» πλα-σμένος άν-θρω-πος, χρειά-ζο-νται γυμνασμένες πνευ-μα-τικές αι-σθή-σεις. Ε-σωτερική κάθαρση από το επαχ-θές βά-ρος και την ομίχλη των φθοροποιών παθών. Έτσι η υλι-κή δη-μι-ουργία, που αποτελεί έκ-φρα-ση της προ--νοητικής ενέργειας του Θεού προς το τε--λειό-τε-ρο πλάσμα του, μπορεί να γίνει πηγή έ-μπνευ-σης. Οι υμνο-γρά-φοι που διαθέτουν καθαρή καρδιά, συνδέουν την ωραιότητα της κτίσης με τη λαμπρότητα του Κτίστη και διδάσκουν τους πιστούς.

γ) Κι ενώ με την πτώση του ανθρώπου, «η κτίση συστε-νάζει και συνωδίνει άχρι του νυν» (Ρωμ. 8,22), με τη Γέννηση του Σωτήρος «τα σύμπα-ντα χαράς πληρού-νται» (Τροπάριο του όρθρου της εορτής). Στην υμνογραφία των Χριστουγέννων η κτί-ση κα-τέ-χει ουσιαστική θέ-ση. Οι ιεροί υμνογράφοι άλλοτε την παρουσιάζουν να προευτρε-πί-ζεται, άλλοτε να συγχορεύει, άλλοτε να ευγνωμονεί και άλλοτε να στέ-κεται εκ-στα--τι-κή μπροστά στο «υπέρ λόγον και έννοιαν ξένον μυστήριον» της θείας συγκα-τά-βασης.

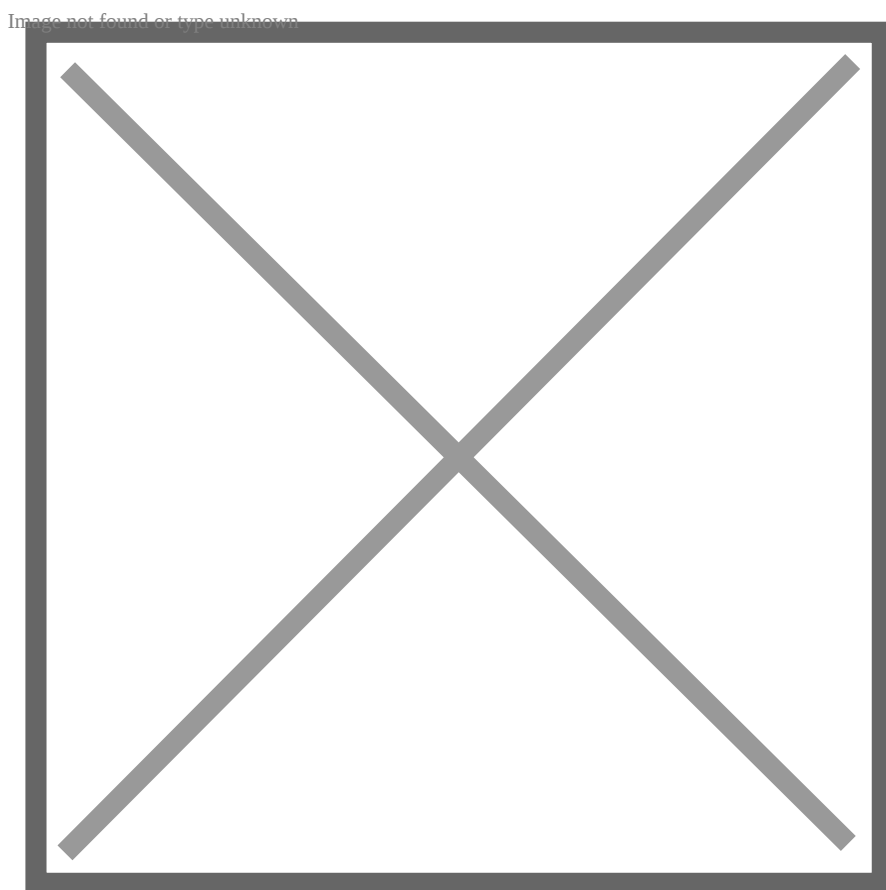
Image not found or type unknown

δ) Ουρανός και γη, άστρα και σπήλαιο, έρημος και φάτνη, όρη και δένδρα, ζώα και

φυτά συμμε-τέ-χουν στο υπερφυές γεγονός της θείας συγκατάβασης και υ-πουρ-γούν το θαύμα. «Ευφραίνεσθε δίκαιοι· ουρανοί αγαλλιάσθε· σκιρτήσατε τα όρη Χρι-στού γεννηθέντος», ψάλλει η Εκκλησία στους αίνους της εορτής και καλεί σε θεία συ-νήχηση και αρμονικό συνεορτασμό τα επίγεια με τα ουράνια, τα λογικά με τα άλογα, τους αγγέλους με τους ανθρώπους.

ε) Ο Φώτης Κόντογλου ακολουθώντας την θεσπέσια υμνογραφία της εορτής, περιγράφει το διάκοσμο της εικόνας της Γεννήσεως ως εξής: «Ο περίγυρος της αγίας ταύτης εικόνας, με τα καθέκαστά του είναι τερπνός, δια το φαιδρόν και σωτήριο μυστήριο της Γεννήσεως του Κυρίου. Ο Χρωματισμός των βουνών είναι χαριέστατος και γλυκός, με ελαφρά ισκιώματα. Άγρια πρινάρια και ευώδη χόρτα, μυρσίνες, θυμά-ρια και άλλα, στολίζουν ταπεινά τους βράχους, όπως τα βλέπει κανένας εις τα ευ-λο-γη-μένα βουνά της πατρίδος μας» (Έκφρασις... σ.158).

στ) Μέσα από μια αντιθετική εικόνα διδάσκεται η αξία της υποποιού τα-πεί-νω-σης. «Λαθών ετέχθης υπό το Σπήλαιον, αλλ' ουρανός σε πά-σιν εκήρυξεν, ώσπερ στό-μα, τον Αστέρα προβαλλόμενος Σωτήρ». Όπως ο Χριστός γεννιέται μυστικά στο τα-πει-νό σπήλαιο και ο ουρανός αναγ-γέ-λ-λει με το λαμπερό αστέρι σε όλους τον Σωτήρα, έτσι και κάθε πιστός που εκουσίως ταπει-νώ-νε-ται γίνεται ουράνιος άνθρωπος. Στην ίδια γραμ-μή ο Γρηγόριος Θεολόγος ερμηνεύοντας το «μυστήριο της θείας οικονομίας» ομιλεί για υποποιό

κένωση και «θεία πτωχεία», προκειμένου ο άνθρωπος να ανέλθει προς το Θεό, πληρούμενος δια της «αυτού θεό-τη-τος».

ζ) Στον εσπερινό των Χριστουγέννων μέσα από έναν ύμνο του Ανατολίου Πα-τριάρ-χου Κωνσταντινουπόλεως (5^{ος} αιώνας) παρουσιάζονται όλα τα κτίσματα να προ-σκο--μίζουν στο νεογέννητο Χριστό την ευχαριστία τους: «οι άγγελοι τον ύμνον· οι ου-ρα-νοί τον Αστέρα· οι Μάγοι τα δώρα· οι ποιμένες το θαύμα· η γη το σπήλαιον· η έρη-μος την φάτνην· ημείς δε μητέρα Παρθένον». Μέσω της Παναγίας, που εκπροσωπεί το ανθρώπινο γένος, ανακαινίζεται ολό-κ-ληρη η δημιουργία και η «κτίσις αγάλλεται».